

følt noget Nødværdigende eller Ubehageligt, saavidt jeg hørte, i et Suppleantvalg. Jeg skal derfor heller ikke videre berøre disse Indtringer, men kun tillade mig et Par Ord med Hensyn til andre Indvendinger, der ere gjorte mod mit Forslag. Det, der tilsyneladende er en Indvending af nogen Betydning mod Uendringens Forslaget, er, at det Foreslaede vilde vidtløftiggjøre den hele Forligs-Indretning og forøge Besværlighederne for vedkommende Parter, der benytte Indretningen, og for selve Forligsmæglerne at rygte deres Kald. Men jeg troer virkelig, at Bægten af denne Indvending kun er tilsyneladende, thi ligesom de nærværende Forligelsescommissioner, der bestaae af tvende Medlemmer, lovligt kunne foretage Forligsmæglingen ved Møde af den Ene paa Begges Begne i Tilfælde af den Enes Forsald, saaledes maatte jo ogsaa disse Sognes forligsmæglere, om jeg saa maa kalde dem, kunne i Tilfælde af den Enes Forsald benytte den samme Udvei, og naar man da vilde sige, at saa opnaaedes ikke Hensigten med mit Forslag, saa mener jeg dog, at der alligevel bliver det tilbage — og det er Noget, som jeg maa bede særdeles taget i Betragtning, — at Reglen er, at Tvende skulle være tilstede, og at der i alle vanskelige og ubehagelige Lyendesager altid kan være to Mæglere tilstede. For Parterne kan det paa ingen Maade antages at ville vidtløftiggjøre og besværliggjøre Benyttelsen af Indretningen, thi naar det er tilstrækkeligt, at den ene af Forligsmæglerne modtager Klagen og udsteder Indfaldelse, saa vilde det jo i mange Tilfælde netop tjene til Bequemmelighed for dem, som skulle benytte Indretningen, forsaavidt at den ene Mægler i et Tilfælde kan være den ene Part nærmere, og den anden Mægler nærmere den anden Part i et andet Tilfælde. At det skulde være et Punct af særdeles Bægt, at Mæglerne, naar der være to, ville komme til at være fjernt fra hinanden, antager jeg ikke; jeg troer ikke, det er af virkelig Betydning; thi i Reglen vil denne Afstand fra hinanden dog ikke være stor, og jeg anseer det ikke for ganske rigtigt, hvad den ærede Formand for Udvalget anserte, at man ved at udvægne Forligelsescommissioner til de nu bestaaende Forligelsescommissioner i

Særdeleshed seer paa, at de begge være nær hinanden, da det jo er Tilfældet, at de ofte være temmelig fjernt fra hinanden. Endnu skal jeg blot tillade mig en kort Bemærkning med Hensyn til det, som er indvendt mod mit Forslag under den 185 og 186 Afstemningspost, nemlig: at det var mindre heldigt, at man kunde henvende sig om Mæglingen til en anden Mægler end den, som boede i Sognet, hvor Lyendeforholdet havde bestaaet, men jeg troer ikke, det følger ligefrem af mit Forslag; thi hvis dette gik igjennem, saa vilde det være det Naturlige, at den af Parterne, der reiste Sagen, maatte henvende sig til Forligsmæglerne i det Naboegn, hvor Modparten opholdt sig. Videre skal jeg ikke tillade mig at anføre. Det er først og fremmest mit Ønske, og mit meget varme Ønske, at en Forligs-Indretning maa komme istand, og jeg skal, saameget jeg end fremdeles, uagtet Alt hvad der er indvendt, tillader mig at anbefale mine Forslag, dog med særdeles Glæde modtage denne Indretning, om end ikke disse Forslag gaae igjennem. Naar jeg ikke kan faae, hvad jeg anseer for det Bedste, modtager jeg med Tak hvad jeg kun anseer for det Næstbedste.

Thalbieter: Den ærede 5te Landstingsmand for 9de Kreds (Friis), og ogsaa den ærede 2den Landstingsmand for 11te Kreds (Schulin) udtalte deres Frygt for, at disse Forligsindretninger skulle vække Lyst til Stridigheder imellem Huusbønder og Lyender, hvor de ellers ikke i Reglen fandt Sted; og den ærede førstnævnte Landstingsmand udhøvede, at der var Ægne, hvor man næsten aldrig hørte om Sager imellem Huusbønder og Lyender, navnlig saadanne, som laae langt fra Politimesteren. Det vilde jo rigtignok være sørgeligt, om i saadanne lykkelige Ægne denne Indretning, som netop stræber til at opnaae Forlig, hvilket ligger i dens Benævnelse Forligsindretning, skulde bevirke det Modsatte, men det frygter jeg slet ikke for. Jeg antager, at de, der ere trættestjære, ikke ville lade sig nøie med at gaae til Forligelsescommissionen, de ville snarere søge Rettergang, hvor langt de end have at gaae; men, hvad jeg i Særdeleshed vil tillade mig at bemærke, det er, at, naar man har ansert, at der i saa-